

PREGUEM AMB ELS SANTS

SANT IGNASI DE LOIOLA

TEMPTEJANT EL PROPI CAMÍ¹

Els companys d'Ignasi, a Roma, feia anys que li demanaven que els expliqués la seva experiència interior. Ell els donava llargues, però finalment, un dia li va demanar al Pare Gonçalves da Câmara que anés anotant el que ell li aniria dient. Ell "s'esforçà a no posar cap més paraula que les que havia sentit del Pare Ignasi". Així va néixer l'escrit conegut com *Autobiografia de Sant Ignasi*. Ignasi es presenta a si mateix com "El Pelegrí" que fa camí des de les seves primeres experiències en temps de "conversió" a la seva casa pairal de Loiola, convalescent d'una ferida de guerra, passant per un llarg camí que el durà a Manresa, a Terra Santa i a les principals ciutats d'Europa, fins acabar el seu pelegrinatge interior a Roma.

"Ignasi, transmetent-nos oralment l'experiència de l'acció de Déu en la seva vida, entra en contacte amb nosaltres d'una manera immediata, viva, concreta i plàstica *amb tanta claredat que hom té la impressió d'estar veient el que ha passat*. I aquesta comunicació, viva i sòbria a la vegada, és una invitació a tots nosaltres a emprendre el nostre pelegrinatge ben personal i compromès" (EP 18)

1. Fer coses grans exteriors

Tota la seva intenció era fer aquestes coses grans exteriors, ens diu el pelegrí parlant dels primers temps després de la conversió. Tot el seu desig era ja de "comploure i donar gust a Déu" i "de servir-lo en tot el que sabia", però era com un infant massa centrat en les coses exteriors i portat des de fora, no des de dins.
(EP 126)

A Manresa captava cada dia, no menjava carn ni bevia vi encara que li'n donessin. Els diumenges no dejunava, i si li donaven una mica de vi el bevia. I, com que havia estat primmirat amb la seva cabellera, va decidir abandonar-la al seu natural, sense pentinar-se-la, ni tallar-se-la, ni cobrir-se-la amb res ni de nit ni de dia. Igualment es deixava créixer les ungles dels peus i de les mans, perquè també en això havia estat primmirat (AB 19)

A més de les set hores d'oració... la resta del dia la dedicava a pensar coses de Déu que durant el dia havia meditat o llegit. Però quan se n'anava dormir, sovint li venien grans llums, grans consols espirituals, de manera que li feien perdre molt de temps que tenia destinat a dormir, que no era pas molt...(AB 26)

Seguia fent l'abstinència de carn i tan ferm en aquest propòsit que de cap manera les pensava canviar (AB 27)

Pregària

Pare, et demanem que ens facis ingenus i desitjosos de trobar-te com era Sant Ignasi en els seus començaments, i profunds i desitjosos de servir els altres com ho va ser després. Preguem.

¹ Aquest primer trimestre seguirem les petjades de St. Ignasi, a partir de la seva "Autobiografia" (AB) i de la presentació que en fa en J.Mª Rambla al llibre titulat "El Pelegrí" (EP). Les cites de l'AB es faran seguint la numeració corresponent, afegint el n^o de nota si s'escau; les del EP afegint el número de plana.

2. Recerca de models, imitant els sants

Aquestes “coses grans exteriors” tenien l’arrel en una dependència gairebé total dels models que li venien de fora i no en la llum interior... Fins i tot els exemples dels sants el lligaven, perquè encara no els prenia com una ajuda per a seguir Jesús trobant el propi camí... Era seduït per la realització de determinades obres bones i generoses, en lloc de guiar-se pel que les situacions concretes podien exigir-li.

I com que aquesta lliçó li va donar molta llum, començà a pensar més seriosament en la seva vida passada i en la gran necessitat que tenia de fer penitència. Aleshores sentia els desigs d’imitar els sants, comproment-se a fer amb la gràcia de Déu el que ells havien fet, sense mirar cap més circumstància. (AB 9)

(Això) revela ja unes manifestacions ben sinceres de fidelitat al Crist... Hi ha signes no solament de gran generositat, sinó d’afinada sensibilitat cristiana que poc a poc va encara perfeccionant-se. Perquè aquest Íñigo tan dependent de les coses externes i de la imitació gairebé literal dels gestos de Jesús i dels sants, tan penjat dels més fútils detalls i tan donat als extremismes, recorda les primeres i inevitables manifestacions d’un enamorat. Etapa que cal superar, sí, però que cal haver viscut. (EP 126-127)

I quan recordava alguna penitència que havien fet els sants, proposava fer-la ell també i encara més gran. Tota la seva consolació es trobava en aquests pensaments i no considerava cap cosa interior, ni sabia què era la humilitat, ni caritat, ni paciència, ni discreció per a ordenar i mesurar aquestes virtuts, sinó que tota la seva intenció era de fer aquestes coses grans exteriors, perquè els sants les havien fetes per a gloria de Déu, i no mirava cap altra circumstància més particular. (AB 14)

Pregària

Pare, et demanem que ens enamorem de la teva manera de fer i ens sapiguem deslligar de les coses externes o estereotips per reconèixer-te per tal de lloar-te i servir-te millor en les coses del dia a dia

3. Déu mestre d'escola

Déu, bon “mestre d’escola”, condueix endavant el pelegrí... Ara el seguiment del Crist i la imitació dels sants adquiriran una creativitat dinàmica. La referència als exemples dels sants serà inspiració i no pas aprendre la lliçó de cor. La fidelitat a Jesús consistirà a viure la realitat del món del seu segle amb els “mateixos sentiments que tingué Crist Jesús” (EP 127-128)

Durant aquest temps Déu el tractava com un mestre d’escola tracta un nen quan l’ensenya. I, o bé això per la seva rudesia i bast enginy, o bé perquè no tenia ningú que l’ensenyés, o bé per la seva ferma voluntat de servir-lo que Déu mateix li havia donat... ell sempre havia cregut, que Déu el tractava d’aquella manera. (AB 27)

Havent arribat a un tal punt de maduració de la fe en què la seva força rau en el mestratge interior de Déu i de l’experiència personal: “Si no hi hagués Escriptura que ens ensenyés aquestes coses de la fe ,

Començà a ser consolat per Déu i veié el fruit que feia a les ànimes amb el tracte... quan s’elevà el Corpus Domini, veié amb els ulls interiors... com Jesucrist nostre Senyor estava en aquell Santíssim Sagrament... Aquestes coses que veié el confirmaren aleshores i li donaren sempre tanta confirmació de la fe que moltes vegades

ell es decidiria a morir per elles ,
solament pel que ha vist”
(EP 128)

*s’ha repetit ell mateix: Si no hi hagués Escriptura que ens
ensenyés aquestes coses de la fe, ell es decidirà a morir
per elles, solament pel que ha vist.*
(AB 29)

Pregària

Pare, et demanem que no deixis de ser el nostre mestre, guiant-nos, ensenyant-nos. Dóna’ns, però força per a poder-te seguir i ser uns bons deixebles.

4. El que cal fer donades les circumstàncies

D’ara endavant, el que guiarà el Pelegrí no seran les “coses dificultoses i dures”, com el “que cal fer” donades les circumstàncies. I revestit d’una nova profunditat de penetració en les “coses interiors”, esdevé revestit d’una nova profunditat de penetració de les “coses interiors”, esdevé l’home de la independència i de la llibertat. Tot aquest trànsit de l’*exterior* a l’*interior* converteix Ignasi en un mestre eximi de l’*home interior*. (EP 128)

Fins aquell temps sempre s’havia mantingut gairebé en un mateix estat interior, amb una alegria sempre constant i no tenia cap mena de coneixement... un pensament fort li vingué i el molestà, representant-li la dificultat de la seva vida ... aquesta fou la primera temptació que patí. (AB 20)

Aquesta successió de pensaments li va durar molt de temps, deturant-se en el pensament que tornava: o bé d’aquelles gestes mundanes que desitjava fer, o bé d’aquestes altres coses de Déu que li venien a la fantasia. (AB 7)

Quan el pelegrí va comprendre que la voluntat de Déu era que no es quedés a Jerusalem, rumiava què havia de fer i finalment s’inclinà a estudiar un temps per poder ajudar les ànimes i es decidí d’anar a Barcelona ... Quan els pobres s’adonaren que feia caritat, no paraven de venir-ne, fins que s’acabà tot el que portava. (AB 50)

Pregària

Pare et demanem de saber interpretar amb el cor, tot allò que ens permeti i ens ajudi en el procés de maduració de la nostra fe i a la llum del teu mestratge, sense radicalismes ni subjectivitat i segons les circumstàncies del nostre propi món i de les nostres limitades possibilitats.

POSSIBLES CANTS

[*Fiez-vous en Lui* 148]

Reposa en Ell no tinguis por
La pau de Déu guardarà ton cor
Reposa en Ell. Al·leluia Al·leluia

En la nostra foscor,
encén un foc que no s’apaga mai,
que no s’apaga mai.

[*Jesus le Christ* 9]

Senyor Jesús, la llum del meu cor
No permetis que em parli la foscor
Senyor Jesús, la llum del meu cor
Fes que pugui acollir el teu amor.

De noche iremos de noche
Que para encontrar la fuente
Sólo la sed nos alumbrará (2)